



ČESKÁ REPUBLIKA  
**ROZSUDEK**  
**JMÉNEM REPUBLIKY**

Obvodní soud pro Prahu 2 rozhodl soudkyně Mgr. Zdeňkou Burdovou ve věci

žalobce: █████ V █████ B █████ narozený █████  
bytem █████  
zastoupený advokátem JUDr. Tomášem Kindlem  
sídlem Blatenská 3218, 430 01 Chomutov

proti  
žalované: **Česká republika - Ministerstvo spravedlnosti**, IČO 00025429  
sídlem Vyšehradská 424/16, 128 10 Praha 2 - Nové Město  
za níž jedná Úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových  
sídlem Rašínovo nábřeží 390/42, 128 00 Praha 2 - Nové Město

**pro zaplacení 4 765 690 Kč s příslušenstvím**

**takto:**

- I. Žaloba, aby žalovaná byla povinna zaplatit žalobci částku 4 765 690 Kč s úrokem z prodlení ve výši 10 % p. a. od 23. 10. 2019 do zaplacení, se zamítá.
- II. Žalobce je povinen zaplatit žalované náhradu nákladů řízení ve výši 900 Kč, a to do 3 dnů od právní moci rozsudku.

**Odůvodnění:**

1. Žalobce se žalobou došlou zdejšímu soudu dne 24. 10. 2019 domáhal ve výroku I. uvedené částky. V žalobě tvrdil, že proti žalobci bylo zahájeno trestní stíhání usnesením Policie ČR č.j. ČTS: █████ ze dne 8. 3. 2006, a to pro podezření ze spáchání trestného činu podle § 255a odst. 1, 2 a), b) Trestního zákona, tedy pro porušování povinností při správě cizího majetku z vědomé nedbalosti. Krajský soud v Ústí nad Labem pak takto vrácenou věc

projednával pod sp.zn. [REDAKCE]. Soudní projednávání věci skončilo dne 25.10.2018 usnesením Vrchního soudu v Praze č.j. [REDAKCE] o zastavení řízení pro promlčení trestního stíhání. Vzhledem k výše uvedenému je zjevné, že žalobci v důsledku nezákonného trestního stíhání a nesprávného úředního postupu vznikla majetková újma (škoda), a to minimálně ve výši úhrad za právní služby, které musel vynaložit k tomu, aby se před soudy ČR obhájil (tj. obhajovné) a dále nemajetková újma. Celková výše prostředků vynaložených na obhajobu činí (u stávajícího zástupce) 72 190 Kč vč. DPH, předchozí zástupce žalobce, JUDr. Daniel Volák, klientovi v rámci obhajoby vyúčtoval částku 11 900 Kč vč. DPH, celkem 84 090 Kč, kdy obhájce, který zastupoval klienta, v mezidobí svůj nárok na odměnu nevyúčtoval. Žalobce dále vynaložil částku 23 100 Kč a 6 500 Kč na odměnu znalkyně Ing. Sonnleitnerové za znalecký posudek a jeho doplnění, který byl v trestním řízení předkládán (z něj plyne, že škoda, která byla žalobci přičítána, nevznikla). Žalobce má za to, že celé trestní řízení bylo stíženo průtahy. Žalobce má za to, že maximální doba, po níž lze rozumně uvažovat o vyšetření toho, zda je skutek trestným činem, při uvážení toho, že na uvedené zjištění by měl stačit 1 dobře zpracovaný znalecký posudek, který zodpoví otázku stěžejní pro řízení („měla společnost United Energy a.s. v rozhodné době dostatek prostředků pro výplatu dividendy?“), po jejímž zodpovězení by většina dalších šetření zcela pozbyla smyslu a bylo by možno rozhodnout tak, jak nakonec stejně bylo rozhodnuto, je 4 roky. Jelikož však stíhání trvalo 12 let, lze mít za to, že ve věci byly průtahy v délce cca. 8 let. Žalobce tak má za to, že za průtahy v řízení mu náleží náhrada odpovídající částce 19 000 Kč za každý rok průtahů (jak ji určil Nejvyšší soud ČR), kdy má za to, že ve věci bylo 8 let průtahů a proto tato náhrada má činit 152 000 Kč. Co se tedy týče této další újmy nemajetkové, spočívající ve ztížení společenského uplatnění a v nutnosti vzdorovat různým ústrkům ze všech směrů, nemožnosti být obsazen do vybraných funkcí či se účastnit výběrových řízení na tyto funkce a s tím související nemožnost dosáhnout vyššího příjmu, tuto pak žalobce vyčísluje na 4 500 000 Kč.

2. Žalovaná se k žalobě vyjádřila tak, že učinila nespornou skutečnost, že u ní žalobce dne 22. 4. 2019 uplatnil z důvodů v žalobě popsaných nárok na přiměřené zadostiučinění. K projednání žádosti žalobce došlo dne 18. 11. 2019. Žalovaná konstatovala, že v předmětném řízení došlo k nesprávnému úřednímu postupu spočívajícímu v nepřiměřené délce řízení, avšak peněžité zadostiučinění s ohledem na rozsudek NS ČR ze dne 27. 2. 2019, sp. zn. 30 Cdo 843/2017 nepřiznala. Stran tvrzeného nezákonného rozhodnutí žalovaná neshledala existenci odpovědnostního titulu. Tedy nesplnění již první podmínky odpovědnosti státu za škodu. V předmětné věci probíhalo trestní řízení před dvěma stupni soudní soustavy po dobu 12 let a 8 měsíců, ve věci samé rozhodoval soud 1. st. 3x a odvolací soud 3x, když soud 1. st. nejprve trestní stíhání obžalovaných zastavil, k odvolání státní zástupkyně odvolací soud usnesení soudu 1. st. zrušil a věc vrátil státní zástupkyni k došetření, po opětovném podání obžaloby soud 1. st. rozsudkem obžalované zprostil obžaloby, k odvolání státní zástupkyně odvolací soud rozsudek soudu 1. st. zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení pro nedostatečná skutková zjištění, druhý zprošťující rozsudek soudu 1. st. odvolací soud v celém rozsahu zrušil a rozhodl tak, že trestní stíhání zastavil z důvodu promlčení. V řízení byly dále shledány průtahy v řízení před soudem 1. st. v období mezi 10. 3. 2011 až 3. 4. 2013 a mezi 2. 7. 2014 až 11. 9. 2015. Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem tedy lze celkovou délku řízení hodnotit jako nepřiměřenou. Při posouzení věci je třeba rovněž poukázat na právní a skutkovou složitost věci, když předmětem řízení bylo posouzení, zda došlo ke spáchání tr. činu porušování povinností při správě cizího majetku dle ust. § 255a odst. 1, odst. 2 písm. a), b) TZ při prodeji akcií ve vlastnictví města 13 obžalovanými [REDAKCE] resp. [REDAKCE] města. V rámci přípravného řízení bylo zapotřebí shromáždit značný důkazní materiál (znalecký posudek na ocenění akcií, velké množství listinných důkazů ke zjišťování jiných nabídek na trhu, k fungování a kompetencím úřadu Statutárního města [REDAKCE] zápisy ze schůze Rady Statutárního města [REDAKCE] výpisy z účtu, smluvní dokumentace, bylo zapotřebí právní pomoci k odtajnění bankovního tajemství do zahraničí,

listiny k vývoji kurzu a objemů obchodů emitenta akcií, podklady k výběrovému řízení včetně jednotlivých přihlášek, podání vysvětlení značného množství osob atd.). Sami obžalovaní nespolečovali, když odmítli vypovídat jak v rámci přípravného řízení, tak na hlavním líčení, resp. v rámci přípravného řízení vypovídal toliko jeden obviněný, který se však na vlastní přípravě prodeje akcií nepodílel, ale jen pro prodej akcií hlasoval. Stížnost na průtahy ani návrh na určení lhůty k procesnímu úkonu nepodával žádný z obžalovaných, postup soudu urgovala toliko státní zástupkyně. V předmětné věci byl žalobce jedním ze 13 obžalovaných [redacted] resp. [redacted] Statutárního města [redacted] vůči nimž bylo vedeno trestní stíhání pro tt. čin porušování povinností při správě cizího majetku dle ust. §255a odst. 1, odst. 2 písm. a), b) TZ. Žalobce nevypovídal jak v přípravném řízení, tak ani v řízení před soudem, hlavních líčení se zásadně neúčastnil a souhlasil s projednáním věci bez své přítomnosti. Stížnost na průtahy ani návrh na určení lhůty k procesnímu úkonu žalobce nepodával. Po zastavení řízení z důvodu promlčení žalobce netrval na projednání věci. Sám žalobce návrh na zastavení trestního řízení pro promlčení v době, kdy k němu došlo, také nepodával. Sám žalobce projevoval k předmětnému řízení extrémní nezájem, a to ve shodě s ostatními obžalovanými, kteří v řízení postupovali shodně a sdíleli tak společně újmu ohledně výsledku věci, avšak tato újma byla v dané věci minimální, když stejně tak soud 1. st. projevoval zjevnou neochotu se věcí zabývat, když se v řízení dopouštěl průtahů, přičemž zároveň odmítal provádět důkazy s poukazem na rychlost a hospodárnost řízení a právě v důsledku průtahů na jeho straně došlo k promlčení trestněprávní odpovědnosti žalobce. Žalobce nenesl ani újmu spočívající v obavě o uložení případné povinnosti k náhradě škody, když poškozené Statutární město [redacted] bylo rovněž ve věci pasivní, opakovaně se odmítlo připojit se svým nárokem na náhradu škody do adheze, ačkoli Vrchní soud v Praze ve své usnesení čj. [redacted] ze dne 30. 10. 2008 konstatoval, že z (tehdy) dosud shromážděných důkazů již vyplynulo, že obvinění při plnění důležité povinnosti opatrovat a spravovat cizí majetek si neopatrili veškeré materiály potřebné pro zodpovědné rozhodnutí o případném prodeji akcií, tedy jejich případná občanskoprávní odpovědnost nebyla vyloučena. Při promlčení trestní odpovědnosti zaniká trestní odpovědnost pachatele trestného činu uplynutím doby stanovené zákonem. Důvody promlčení jsou především hmotněprávní, protože uplynutím času postupně slábne, až docela zaniká potřeba trestněprávní reakce na trestný čin, a to jak z hlediska generální prevence (např. na trestný čin se zapomíná, negativní ovlivnění společenského vědomí mizí a škodlivost činu se snižuje), tak i z hlediska prevence individuální (u pachatele, jenž nespáchal další trestný čin, který je stejně nebo přísněji trestný, se předpokládá pozitivní změna jeho osoby, která rovněž přestala být nebezpečnou). Zanikla-li uplynutím doby škodlivost činu, resp. nebyla-li včas uplatněna trestní odpovědnost vůči pachateli trestného činu, je důvodný i zánik trestní odpovědnosti za takový čin. V trestním stíhání, které bylo zastaveno mimo jiné z důvodu promlčení trestního stíhání, se však pokračuje, prohlásí-li obviněný do tří dnů od doby, kdy mu bylo usnesení o zastavení trestního stíhání oznámeno, že na projednání věci trvá. Smyslem ustanovení § 11 odst. 3 (nyní § 11 odst. 4) trestního řádu je dát možnost obviněnému, jehož trestní stíhání bylo z uvedeného důvodu zastaveno, aby mohl pokračovat v trestním řízení a docílit popř. zprošťujícího rozsudku a tím své plné rehabilitace. I v případě zastavení trestního stíhání z důvodu promlčení nastává, stejně jako tomu bylo v případech zastavení trestního stíhání z důvodu jeho nepřiměřené délky či z důvodu amnestie ze dne 1. 1. 2013, pro obviněného (z pohledu zákona č. 82/1998 Sb. poškozeného) ten příznivý následek, že již mu nemůže být uložen trest, a to dokonce ani v případě, že by trval na projednání věci a byl shledán vinným (§ 227 trestního řádu), přičemž žadatel navíc v této věci na projednání věci netrval. Byť důvodem promlčení trestní odpovědnosti a následného zastavení trestního stíhání primárně není poskytnutí zadostiučinění za nemajetkovou újmu způsobenou obviněnému nepřiměřenou délkou jeho trestního stíhání, neznamená to, že právě s ohledem na důsledky takového rozhodnutí, tj. nemožnost uložit trest, nemůže rozhodnutí o zastavení trestního stíhání formu zadostiučinění představovat (srov. již shora označený rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 19. 5. 2015, sp. zn. 30 Cdo 1273/2014), a to zejména ve spojení s konstatováním porušení práva, které je základní a

plnohodnotnou formou zadostiučinění. Konstatování porušení práva ve spojení se zastavením trestního stíhání z důvodu jeho promlčení tak zásadně představuje pro poškozeného způsobilé, účinné a dostatečné zadostiučinění za nemajetkovou újmu způsobenou délkou trestního stíhání (viz rozsudek Nejvyššího soudu ČR 30 čj. Cdo 843/2017 ze dne 27. 2. 2019). Žalovaná stran tohoto projednávaného odpovědnostního titulu zjistila, že proti žalobci a dalším spoluobviněným bylo zahájeno trestní stíhání dne 8. 3. 2006 usnesením o zahájení trestního stíhání ze spáchání přečinu porušování povinnosti při správě cizího majetku dle § 255a odst. 1, odst. 2 písm. a), písm. b) trestního zákona. Trestní stíhání žalobce skončilo dne 25. 10. 2018 vydáním usnesení, kterým se trestní stíhání dle ust. § 223 za použití § 11 odst. 1 písm. b) trestního řádu zastavuje, neboť je trestní stíhání promlčeno. Proti výsledku trestního stíhání se žádný z obviněných nebránil. Dle současné judikatury se nárok na náhradu škody způsobené zahájením trestního stíhání posuzuje dle § 5 písm. a), § 7 a § 8 z. č. 82/1998 Sb. jako nárok na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím s tím, že rozhodujícím měřítkem je pozdější výsledek trestního řízení. Předmětné trestní řízení bylo vůči žalobci zastaveno pro promlčení trestního stíhání. V daném případě však s vydáním tohoto rozhodnutí nemůže být spojen nárok žalobce na náhradu škody či přiměřeného zadostiučinění, neboť smyslem a účelem zákona č. 82/1998 je, že se poškozený nedopustil protiprávního jednání. Což v tomto případě nebylo s určitostí vysloveno. Z toho důvodu nelze bez vší pochybností konstatovat, že k protiprávnímu jednání nedošlo. V tomto směru se již vyjadřuje i judikatura soudů (srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 17. 9. 2012, č. j. 28 Cdo 605/2012). Ve shodě s uváděnou judikaturou Nejvyššího soudu ČR již rozhodoval i např. Krajský soud Hradci Králové v rozsudku ze dne 16. 1. 2018, č. j. [redacted]. V daném případě žalovaná v rámci předběžného projednání žádosti žalobce uvedla, že zde nelze shledat existenci odpovědnostního titulu – nezákonného rozhodnutí, neboť trestní stíhání skončilo pouze na základě promlčení trestního stíhání. Samotné zastavení trestního stíhání z důvodu promlčení nárok na náhradu škody nezakládá. Pouze pro úplnost žalovaná dodala, že žalobce měl možnost po oznámení usnesení, které zastavilo trestní stíhání pro promlčení, podat do tří dnů prohlášení, že na projednání věci trvá dle ust. § 11 odst. 4 trestního řádu. Žalobce se tak vzdal možnosti příznivějšího výsledku trestního stíhání, které mohlo založit jeho nárok na náhradu škody. Nevyužil tak všech prostředků, které mu zákon k ochraně svých práv dává dle ust. § 8 odst. 3 zákona č. 82/1998Sb. Žalovaná navrhuje žalobu zamítnout.

3. Spisem Krajského soudu v Ústí nad Labem sp. zn. [redacted] má soud prokázáno: Usnesení o zahájení trestního stíhání ze dne 8. 3. 2006 proti žalobci pro trestný čin porušování povinností při správě cizího majetku dle § 255a odst. 1, odst. 2 písm. a) b) trestního zákona, kterého se měl dopustit tím, že na podkladě výběrového řízení vyhlášeného 12. 4. 2005 v Hospodářských novinách statutárním městem [redacted] na prodej 103 699 kusů zaknihovaných akcií na doručitele o jmenovité hodnotě 1 000 Kč, kód ISIN CS atd. emitovaných společností United Energy, a.s., které byly ve vlastnictví statutárního města [redacted] jako člen pracovní skupiny pro finanční investice města [redacted] se účastnil průběžných jednání této skupiny, kde se projednával postup prodeje akcií společnosti United Energy, a.s., dále jako člen rady města [redacted] doporučil v rámci přijatého usnesení č. [redacted] ze dne 21. 4. 2005 v zastupitelstvu města [redacted] schválit prodej předmětných akcií společnosti Global Brokers, a.s. za celkovou kupní cenu ve výši 215 693 920 Kč, tj. 2 080 Kč za jednu akcií, která jako jediná z přihlášených zájemců nesplnila podmínku vyhlášeného výběrového řízení, tedy podmínku úhrady případných dividend za rok 2004 ve výši 100 % statutárnímu městu [redacted] a jako člen zastupitelstva města [redacted] poté hlasoval v rámci přijatého usnesení ze dne 28. 4. 2005 pro schválení prodeje předmětných akcií společnosti Global Brokers, a.s., přičemž při těchto doporučeních a rozhodnutích postupoval vědomě v rozporu s ustanovením o hospodaření obce zakotvené v § 38 zák. č. 128/2000 Sb., o obcích, v platném znění, kdy s majetkem města nakládat bez zjištění, ověření a pečlivého zhodnocení všech dostupných informací a případných rizik obchodu, kdy v důsledku schváleného prodeje akcií společnosti United Energy, a.s. ve vlastnictví statutárního města [redacted] společnosti Global

Brokers, a.s. za výše uvedených podmínek a vzhledem k rozhodnutí valné hromady společnosti United Energy, a.s. ze dne 27. 5. 2005 o výplatě dividend za rok 2004 ve výši 1 100 Kč za akcií v nominální hodnotě 1 000 Kč, tj. 935 Kč na akci v nominální hodnotě 1 000 Kč po zdanění a povinně učiněné nabídce převzetí ostatním novinářům United Energy, a.s. ve výši 1 360 Kč, 1 kus akcie, v nominální hodnotě 1 000 Kč po změně ovládající osoby společnosti United Energy, a.s., ke které došlo s účinností od 18. 7. 2005, přičemž samotný záměr prodat svůj podíl ze strany majoritního akcionáře společnosti United Energy, a.s. byl oficiálně zveřejněn již 23. 3. 2005 vznikla z rozdílu možného zisku škoda pro statutární město [redacted] z uvedeného prodeje nejméně ve výši 22 295 285 Kč. Žalobce podal dne 17. 3. 2006 stížnost, kterou doplňoval dne 10. 5. 2006 sám žalobce. Usnesením ze dne 8. 3. 2006 bylo zahájeno trestní stíhání proti obviněnému V [redacted] J [redacted]. Tento podal stížnost 17. 3. 2006 proti zahájení trestního stíhání. Dále 8. 3. 2006 bylo zahájeno trestní stíhání proti [redacted] F [redacted] K [redacted]. Dne 17. 3. 2006 podává stížnost proti usnesení o zahájení trestního stíhání. Dne 8. 3. 2006 zahájeno trestní stíhání proti [redacted] O [redacted] K [redacted]. Stížnost podává dne 16. 3. 2006, kterou zdůvodňuje dne 28. 3. 2006. Dále dne 8. 3. 2006 zahájeno trestní stíhání proti [redacted] M [redacted] K [redacted]. Podává stížnost proti usnesení o zahájení trestního stíhání dne 17. 3. 2006. Dále zahájeno trestní stíhání proti [redacted] J [redacted] K [redacted] dne 8. 3. 2006. Rovněž tento podává stížnost dne 17. 3. 2006. Dne 8. 3. 2006 zahájeno rovněž trestní stíhání proti [redacted] Š [redacted] M [redacted]. Podává stížnost dne 21. 3. 2006. Dne 8. 3. 2006 zahájeno trestní stíhání proti [redacted] J [redacted] N [redacted]. Podává stížnost dne 17. 3. 2006 proti usnesení o zahájení trestního stíhání. Dále zahájeno trestní stíhání 8. 3. 2006 proti [redacted] L [redacted] P [redacted] který podává stížnost dne 20. 3. 2006. Dne 8. 3. 2006 rovněž zahájeno trestní stíhání usnesením proti [redacted] V [redacted] Š [redacted] který podává stížnost proti tomuto usnesení dne 17. 3. 2006. Dále 8. 3. 2006 zahájeno trestní stíhání proti [redacted] E [redacted] Š [redacted] která podává stížnost dne 30. 3. 2006. Dne 8. 3. 2006 dále zahájeno trestní stíhání proti [redacted] I [redacted] D [redacted] který podává stížnost proti usnesení o zahájení trestního stíhání. Dne 8. 3. 2006 zahájeno trestní stíhání proti [redacted] P [redacted] W [redacted] který podává stížnost 17. 3. 2006. Stížnosti byly zamítnuty státním zástupcem krajského státního zastupitelství jako nedůvodné dne 25. 4. 2006. Protokol o výsledku obviněného dne 16. 5. 2006 – [redacted] L [redacted] P [redacted] J [redacted] N [redacted]. Dne 24. 5. 2006 [redacted] J [redacted] K [redacted]. Dne 24. 5. 2006 [redacted] V [redacted] Š [redacted]. Dále [redacted] M [redacted] K [redacted]. Dne 25. 5. 2006 [redacted] L [redacted] D [redacted]. Dne 7. 6. 2006 výslech obviněného V [redacted] J [redacted]. F [redacted] K [redacted]. O [redacted] K [redacted]. Dne 8. 6. 2006 výslech obviněné E [redacted] Š [redacted]. Dne 28. 6. 2006 výslech [redacted] P [redacted] W [redacted] Š [redacted] M [redacted]. Dne 29. 6. 2006 [redacted] V [redacted] B [redacted] zaměstnání [redacted] statutárního města [redacted]. Dne 4. 7. 2006 výslech svědka. Úřední záznam o zjištěných informacích ze dne 16. 6. 2005. Listinné důkazy od listu 268 do listu 724. Dále policie dne 23. 11. 2005 žádá magistrát města [redacted] žádost ohledně prodeje akcií společnosti United Energy, a.s. Odpověď statutárního města [redacted] 8. 12. 2005. Dne 3. 3. 2006 přípis statutárnímu městu [redacted]. Dále založeny listinné důkazy od listu 733 do listu 1069. Dále založen znalecký posudek o stanovení hodnoty akcií společnosti United Energy, a.s. ze dne 14. 10. 2005, objednavatel Czech energy holding a.s. a další listinné důkazy od listu 1070 do listu 1140. Opět listinné důkazy od listu 1142 do listu 1241. Potom jsou zde založeny úřední záznamy o podaných vysvětleních z data 26. 10. 2005, 25. 10. 2005, 24. 10. 2005, 20. 10. 2005. Dále založeny opět listinné důkazy od listu 1267 do listu 1277 a dále úřední záznamy o podaném vysvětlení z 19. 10. 2005, 13. 10. 2005, 19. 10. 2005, 17. 10. 2005, 12. 10. 2005, 10. 10. 2005, 17. 10. 2005, 12. 10. 2005, 10. 10. 2005, 25. 10. 2005, 24. 10. 2005, 19. 10. 2005, 20. 10. 2005. Dále vyrozumění o termínu plánovaných úkonů ze dne 9. 5. 2006. Plánovány výslechy na den 16. 5. 2006. Dále plánovány výslechy na den 23. 5. 2006, 24., 25., 31. 5. 2006. Dále na den 7. 6. 2006 a na den 8. 6. 2006. Vyrozumění o výsledku 28. 6. 2006, 4. 7. 2006. Zpráva o pověsti z magistrátu města [redacted] odbor správních činností, oddělení přestupků co se týče žalobce, o uvedené osobě nejsou známky. Dále opis rejstříku trestů žalobce ke dni 24. 7. 2006 bez záznamu. Vyrozumění o termínu seznámení s výsledky vyšetřování žalobce 10. 8. 2006. Záznam o prostudování spisu žalobce dne 10. 8. 2006. Ostatní 16. 8. 2006, 18. 8. 2006, 21. 8. 2006, 4. 9. 2006. Závěrečná zpráva

s návrhem na podání obžaloby, podána na krajské státní zastupitelství 2. 10. 2006. Dne 9. 11. 2006 E. Š. podává návrh na zastavení trestního stíhání. Dále ústavní stížnost V. B. se odmítá ze dne 9. 11. 2006, rozhodnutí Ústavního soudu IV. ÚS 271/06 proti usnesení o zahájení trestního stíhání. Obžaloba podána dne 30. 11. 2006, celkem 13 obžalovaných. Dále žalobce podává návrh na předběžné projednání obžaloby dne 15. 12. 2006. Protokol o neveřejném zasedání ze dne 20. 5. 2008 s tím, že podle § 188 odst. 1 písm. c) trestního řádu se z důvodu uvedených v § 172 odst. 1 písm. b) trestního řádu zastavuje trestní stíhání obžalovaných, mimo jiné V. B. neboť skutek není trestným činem specifikovaným v obžalobě. Proti tomuto podává krajské státní zastupitelství dne 30. 5. 2008 stížnost. Postoupeno Vrchnímu soudu v Praze dne 18. 6. 2008. Žalobce se vyjadřuje ke stížnosti dne 19. 6. 2008. Tento rozhoduje v neveřejném zasedání dne 30. 10. 2008, že se napadené usnesení v celém rozsahu zrušuje a věc se vrací státnímu zástupci k došetření, že obsah nutného došetření přesahuje možnosti soudu a vyžaduje vrácení věci do přípravného řízení. Dne 15. 5. 2009 Policie ČR přibírá znalce k posouzení otázek tržní hodnoty zaknihovaných akcií. Znalecký posudek podán dne 30. 6. 2009. Opis evidence rejstříku trestů žalobce bez záznamu ke dni 17. 8. 2009. Vyrozměnění o možnosti prostudovat spis dne 27. 7. 2009, 28. 7. 2009. K prostudování spisu došlo dne 24. 7. 2009, 27. 7. 2009, 28. 7. 2009. Obviněná E. Š. podává návrhy na doplnění vyšetřování, námítky proti odbornému zaměření znalce dne 31. 7. 2009. Sdělení ze dne 30. 8. 2009 o zamítnutí návrhu na doplnění vyšetřování. Návrh na podání obžaloby dne 5. 8. 2009. Obžaloba podána 11. 8. 2009 v rozsahu 11 stran. Dne 10. 12. 2009 požádáno o prodloužení lhůty k nařízení hlavního líčení, neboť ve stanovené lhůtě 3 měsíců od podání obžaloby nelze nařídit z důvodu velkého množství nevyřízených spisů z předchozích let. Povoluje se prodloužení lhůty k nařízení hlavního líčení do 10. 3. 2010. Opětovně požádáno dne 10. 3. 2010. Prodloužena lhůta do 10. 6. 2010. Opětovně požádáno 10. 6. 2010. Prodloužena lhůta do 10. 9. 2010. Opětovně požádáno dne 10. 9. 2010. Prodloužena lhůta do 10. 12. 2010. Dne 10. 12. 2010 opětovně požádáno o prodloužení lhůty, prodlouženo do 10. 3. 2011. Hlavní líčení nařízeno na den 5. – 7. 6. 2013. Hlavní líčení přechočeno na den 5. – 6. 9. 2013. Uvedeno – přes snahu soudu stanovit termín hlavního líčení tak, aby vyhovovalo všem advokátům a státní zástupkyni, se toto nepodařilo. Hlavní líčení tak bylo nařízeno na termín, který je tomu nejbližší podobný, tedy vyhovuje maximálně velkému počtu. Hlavní líčení proběhlo dne 5. 9. 2013. Odročeno na den 3. – 4. 10. a 7. – 8. 11. 2013. Předvolání svědci, celkem 11 svědků. Volán znalec. Proběhlo dne 3. a 4. 10. 2013. Vyslechnuti svědci, přerušeno do dne 7. 11. 2013, kdy volána znalkyně, dva svědci a United Energy, a.s. požádána o informaci. Dne 7. 11. 2013 proběhlo hlavní líčení a vyhlášen rozsudek, kdy se obžalovaní, včetně žalobce, zprošťují obžaloby, neboť v žalobním návrhu označený skutek není trestným činem dne 7. 11. 2013. Krajské státní zastupitelství podává odvolání dne 6. 1. 2014. Předloženo Vrchnímu soudu v Praze 5. 3. 2014, který v neveřejném zasedání dne 28. 5. 2014 ruší rozsudek soudu I. stupně ze dne 7. 11. 2013 a vrací soudu I. stupně, aby učinil nové rozhodnutí, kdy rozhodnutí trpí vadami uvedenými v ust. § 258 odst. 1 písm. b) c) trestního řádu. Na soudu I. stupně též bude, aby případně provedl i další důkazy, aby stanovil jejich potřeby a následně, aby na podklady spolehlivě zjištěného skutkového stavu znovu meritorně rozhodl a své rozhodnutí opětovně odůvodnil, aby nebyly opomenuty náležitosti odůvodnění rozsudku uvedené v § 125 trestního řádu. Hlavní líčení nařízeno na den 6. – 7. 1. 2016. Čten podstatný obsah protokolů, přehrávání zvukových záznamů z jednání zastupitelstva rady. Odročeno na den 19. 4. – 20. 4. 2016 hlavní líčení. Vyslechnut svědek, závěrečné řeči a vyhlášen rozsudek, že se obžalovaní zprošťují obžaloby, neboť v žalobním návrhu označený skutek není trestným činem dne 25. 4. 2016. Krajské státní zastupitelství dne 30. 1. 2018 podává odvolání proti zprošťujícímu rozsudku a Vrchní soud v Praze dne 1. 11. 2018 napadený rozsudek v celém rozsahu ruší a trestní stíhání obžalovaných zastavuje. Odůvodnění ze dne 25. 10. 2018 – k námítkám ohledně průtahů v řízení před soudem I. stupně, na něž odvolatel poukázal, lze uvést, že jsou zcela oprávněné a podloženy obsahem spisového materiálu. Konkrétně je třeba zmínit, že mezi podáním první obžaloby dne 30. 11.

2006, č.l. 1487 a násl., a usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 20. 5. 2008, č.l. 1514, uplynulo téměř 1,5 roku bez jakéhokoli úkonu směřujícího ke skončení věci. Ještě zásadnější prodloužení na straně soudu však bylo zjištěno mezi podáním druhé obžaloby dne 11. 8. 2009, č.l. 1664, a zahájením hlavního líčení, k němuž došlo dne 5. 9. 2013, č.l. 1732, tedy po více než 4 letech od nápadu obžaloby, byť je třeba zohlednit, že původně bylo zahájení hlavního líčení naplánováno na počátek června 2013 a ze spisu nevyplývá, proč bylo přeloženo na září téhož roku. Státní zástupce dovozuje povodňovou situaci, i tak je doba realizace prvního úkonu soudu směřujícího ke skončení věci nařízením hlavního líčení dne 3. 4. 2013 po 3 letech a 8 měsících zcela neúměrná a odporující zásadě rychlosti trestního řízení vyplývající z § 2 odst. 4 trestního řádu. To i za situace, kdy ve věci je stíháno 13 obžalovaných, kteří se však, jak vyplývá ze spisového materiálu, na průtazích soudu nepodíleli. Tím však výčet subjektivních průtahů krajského soudu nekončí, když doručení napadeného rozsudku ze dne 25. 4. 2016 trvalo krajskému soudu cca 1 rok a 9 měsíců. Spisový materiál byl pak vrchnímu soudu předložen s odvoláním dne 11. 6. 2018, tedy více než 2 roky poté, kdy byl napadený rozsudek vyhlášen. V uvedeném kontextu pak vyznívá až ironicky a kuriózně poukaz samotného soudu na nemožnost provést konkrétní důkaz, neboť by to bylo v rozporu se zásadou rychlosti a hospodárnosti trestního řízení. Shora zmíněné skutečnosti měly zásadní vliv na běh promlčecí doby, k čemuž však krajský soud v souvislosti s novým rozhodováním ve věci zjevně nevěnoval dostatečnou pozornost. Ze spisového materiálu vyplývá, že v případě všech obžalovaných bylo trestní stíhání zahájeno v průběhu března roku 2006. Dne 13. 11. 2006 byla podána první obžaloba, která vyústila ve vrácení státnímu zástupci k došetření. Druhá obžaloba byla podána dne 11. 8. 2009, a po ní již nenásledovaly žádné další procesní úkony, s nimiž trestní zákoník spojuje přerušování trestního stíhání. Z popisu z rejstříku trestů obžalovaných pak nevyplývá jakékoliv potrestání v průběhu zkušební doby, která v tomto případě běžela od podání druhé obžaloby, tj. od 11. 8. 2009, po dobu 5 let a skončila nejpозději dne 11. 8. 2014, což založilo překážku dalšího pokračování trestního stíhání ve smyslu § 11 odst. 1 písm. b) trestního řádu. Za všech těchto skutečností je tak zjevné, že pozdější zákon byl pro zhodnocení podmínek trestní odpovědnosti obžalovaných jako celek příznivější. Vrchní soud v Praze ze všech důvodů shledal, že v případě všech obžalovaných již uplynula promlčecí doba, čímž zanikla trestnost činu, zánik trestnosti činu je podle § 11 odst. 1 písm. b) trestního řádu důvodem nepřipustnosti trestního stíhání, proto Vrchní soud v Praze trestní stíhání obžalovaných pro shora uvedený skutek po zrušení napadeného rozsudku zastavil. V poučení uvedeno, prohlásí-li obžalovaný do 3 dnů od doby, kdy mu bylo usnesení o zastavení trestního stíhání oznámeno, že na projednání věci trvá, v trestním stíhání bude pokračováno. Toto usnesení nabylo právní mocí dne 16. 11. 2018, co se týče žalobce.

4. Po právní stránce dospěl soud k následujícím závěrům : Nepřiměřená délka trestního stíhání : I v případě trestního řízení je třeba „*vycházet z předpokladu, že nepřiměřeně dlouhé řízení působí účastníkům nemajetkovou újmu, která se odškodní zpravidla v penězích, avšak vždy je nutno zvažovat, zda v konkrétním případě nenastaly okolnosti, které tento předpoklad vyvracejí.*“ Ačkoliv nepřiměřenost délky trestního stíhání nemůže být důvodem jeho zastavení (srov. například usnesení NS ze dne 17. 3. 2009, sp. zn. 6 Tdo 102/2009, jakož i judikaturu tam uvedenou), došlo-li přesto k pravomocnému zastavení trestního stíhání z uvedeného důvodu, rozhodovací praxe NS se ustálila v názoru, že nejen zmírnění ukládaného trestu, ale i zastavení trestního stíhání s poukazem na čl. 6 odst. 1 EÚLP z důvodu jeho nepřiměřené délky je pro poškozeného způsobitelným, účinným a rovněž zásadně dostatečným kompenzačním prostředkem odškodnění jeho nemajetkové újmy vzniklé nepřiměřenou délkou trestního stíhání. Přiznání některé z dalších forem zadostiučinění uvedených v § 31a odst. 2 by bylo namísto až v případě, pokud by se s ohledem na individuální okolnosti věci nejevil být způsob kompenzace zastavením trestního stíhání dostatečným odškodněním, když zásadně dostatečným odškodněním je (srov. rozsudek NS ze dne 19. 5. 2015, sp. zn. 30 Cdo 1273/2014). Jestliže pak podle čl. II rozhodnutí prezidenta republiky o amnestii ze dne 1. 1. 2013 (1/2013 Sb.) se nařizuje, aby bylo zastaveno pravomocně neskončené trestní

stíhání, s výjimkou trestního stíhání proti uprchlému, od jehož zahájení k 1. 1. 2013 uplynulo více než 8 let, pro trestné činy, za něž trestní zákoník stanoví trest odnětí svobody nepřevyšující deset let, dospěl NS k závěru, že zastavení trestního stíhání pro jeho nepřiměřenou délku z důvodu uvedené amnestie představuje zásadně pro poškozeného způsobilé, účinné a dostatečné zadostiučinění za nemajetkovou újmu způsobenou délkou trestního stíhání (rozsudek NS ze dne 17. 2. 2016, sp. zn. 30 Cdo 785/2015). Ještě jinou formu zadostiučinění lze vedle toho poškozenému přiznat, pokud se odškodnění, kterého se poškozenému dostalo v trestním řízení, s ohledem na konkrétní okolnosti případu nejeví jako dostačující. V takovém případě však nelze odhlížet od toho, že toto zadostiučinění se poškozenému přiznává nad rámec zadostiučinění již poskytnutého v průběhu trestního řízení a částka představující peněžní satisfakci by tomu měla být přizpůsobena (rozsudek NS ze dne 9. 8. 2016, sp. zn. 30 Cdo 4689/2015). Srov. *Vojtek, P., Bičák, V.* Odpovědnost za škodu při výkonu veřejné moci. Komentář. 4. vydání. Praha: C. H. Beck, 2017. Soud po provedeném dokazování trestním spisem dospěl k závěru, že zastavení trestního stíhání žalobce, je dostatečným odškodněním s následujícím odůvodněním. V předmětné věci probíhalo trestní řízení před dvěma stupni soudní soustavy po dobu 12 let a 8 měsíců, ve věci samé rozhodoval soud 1. st. i odvolací soud 3x. V předmětné věci byl žalobce jedním ze 13 obžalovaných [redacted], resp. [redacted] Statutárního města [redacted] vůči nimž bylo vedeno trestní stíhání pro tr. čin porušování povinností při správě cizího majetku dle ust. §255a odst. 1, odst. 2 písm. a), b) TZ. Stížnost na průtahy ani návrh na určení lhůty k procesnímu úkonu žalobce nepodával. Po zastavení řízení z důvodu promlčení žalobce netrval na projednání věci. Sám žalobce návrh na zastavení trestního řízení pro promlčení v době, kdy k němu došlo, také nepodával. Důvody promlčení jsou především hmotněprávní, protože uplynutím času postupně slábne, až docela zaniká potřeba trestněprávní reakce na trestný čin, a to jak z hlediska generální prevence (např. na trestný čin se zapomíná, negativní ovlivnění společenského vědomí mizí a škodlivost činu se snižuje), tak i z hlediska prevence individuální (u pachatele, jenž nespáchal další trestný čin, který je stejně nebo přísněji trestný, se předpokládá pozitivní změna jeho osoby, která rovněž přestala být nebezpečnou). Zanikla - li uplynutím doby škodlivost činu, resp. nebyla-li včas uplatněna trestní odpovědnost vůči pachateli trestného činu, je důvodný i zánik trestní odpovědnosti za takový čin. V trestním stíhání, které bylo zastaveno mimo jiné z důvodu promlčení trestního stíhání, se však pokračuje, prohlásí-li obviněný do tří dnů od doby, kdy mu bylo usnesení o zastavení trestního stíhání oznámeno, že na projednání věci trvá. Smyslem ustanovení § 11 odst. 3 (nyní § 11 odst. 4) trestního řádu je dát možnost obviněnému, jehož trestní stíhání bylo z uvedeného důvodu zastaveno, aby mohl pokračovat v trestním řízení a docílit popř. zproštějícího rozsudku a tím své plné rehabilitace. I v případě zastavení trestního stíhání z důvodu promlčení nastává, stejně jako tomu bylo v případech zastavení trestního stíhání z důvodu jeho nepřiměřené délky či z důvodu amnestie ze dne 1. 1. 2013, pro obviněného (z pohledu zákona č. 82/1998 Sb. poškozeného) ten příznivý následek, že již mu nemůže být uložen trest, a to dokonce ani v případě, že by trval na projednání věci a byl shledán vinným (§ 227 trestního řádu), přičemž žalobce v této věci na projednání věci netrval. Byť důvodem promlčení trestní odpovědnosti a následného zastavení trestního stíhání primárně není poskytnutí zadostiučinění za nemajetkovou újmu způsobenou obviněnému nepřiměřenou délkou jeho trestního stíhání, neznamená to, že právě s ohledem na důsledky takového rozhodnutí, tj. nemožnost uložit trest, nemůže rozhodnutí o zastavení trestního stíhání formu zadostiučinění představovat (srov. již shora označený rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 19. 5. 2015, sp. zn. 30 Cdo 1273/2014). Soud zde zcela odkazuje na argumentaci žalované v bodě 2. Soud proto žalobu v této části jako nedůvodnou zamítl.

5. Nezákonné rozhodnutí. Dle doktríny i konstantní judikatury je nárok na náhradu škody způsobené zahájením trestního stíhání, které neskončilo pravomocným odsouzením, specifickým případem nároku na náhradu škody nezákonným rozhodnutím. Rozhodnutí o zproštění obžaloby, příp. o zastavení trestního stíhání je přitom rozhodnutím, které (byť nikoliv výslovně)



„ruší“ účinky zahájeného trestního stíhání, činí rozhodnutí, jímž bylo trestní stíhání zahájeno, ve smyslu zákona „nezákonným“ a zakládá, nenastoupí-li některé ze skutečností uvedených v § 12 zákona, proto dle soudu nárok na náhradu škody (odškodnění nemajetkové újmy) v právním režimu zákona. Uvedené právo nemá tedy ten, kdo si obvinění zavinil sám a ten, kdo byl obžaloby zproštěn nebo proti němuž bylo trestní stíhání zastaveno jen proto, že není za spáchaný trestný čin trestně odpovědný nebo že mu byla udělena milost nebo že trestný čin byl amnestován. Dále nárok na náhradu škody vylučují okolnosti uvedené v § 12 odst. 2 zákona č. 82/1998 Sb. Soud má za to, že s vydáním rozhodnutí usnesení o zahájení trestního stíhání ze dne 8. 3. 2006 nemůže být v projednávané věci spojen nárok žalobce na náhradu škody a nemajetkové újmy, již se žalobce podanou žalobou domáhá, když přitom vychází zejména ze smyslu a účelu zákona č. 82/1998 Sb. Při posuzování nároku na náhradu újmy dle tohoto zákona, jde-li o trestní stíhání a nezákonné rozhodnutí v něm vydané, musí být principiálně podstatné, že poškozený se nedopustil protiprávního jednání, resp. že byl stíhán za jednání, které nebylo protizákonné (bylo dovolené). Toto akcentované východisko se dle názoru soudu nijak neodchyluje od judikatury Nejvyššího soudu ČR, kterou je třeba vzít na zřetel v celém jejím kontextu. Jak je zřejmé např. z rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR ze dne 29. dubna 2009, sp. zn. 25 Cdo 2/2007 (dostupném stejně jako další citovaná rozhodnutí Nejvyššího soudu na stránkách [www.nsoud.cz](http://www.nsoud.cz)), pak závěry, které Nejvyšší soud ČR v tomto svém rozhodnutí přijal, dovodil na podkladě zjištění, že osoby, jež se v řízeních domáhaly proti státu náhrady škody, byly zproštěny obžaloby (tj. nedopustily se žádného protiprávního jednání, které jim bylo v trestním řízení kladeno za vinu). Soud je toho názoru, že nárok na náhradu újmy, ať už majetkové či nemajetkové z nezákonného rozhodnutí je možno účastníku, který jej uplatňuje, přiznat pouze za situace, kdy bylo proti němu vedeno trestní stíhání pro jednání, které se následně ukázalo být jednáním dovoleným, případně že trestně postižitelné jednání nebylo spácháno poškozeným. Úmysl zákonodárce odepřít náhradu škody tehdy, byl-li trestný čin spáchán a přesto za něj nebyl pachatel odsouzen, lze dovodit mimo jiné též ze znění ust. § 12 odst. 2 zákona č. 82/1998 Sb., z něhož lze jednoznačně usuzovat, že náhrada škody nepřísluší tam, kde ke spáchání trestného činu došlo a kde skutečnost, že pachatel nebyl za jeho spáchání odsouzen, závisela na objektivně zákonem stanovených skutečnostech (byl odepřen souhlas poškozeného s trestním stíháním, došlo k podmíněnému zastavení trestního stíhání ve smyslu ust. § 307 trestního řádu., došlo ke schválení narovnání či zastavení trestního stíhání dle ust. § 172 odst. 2 trestního řádu). Za takový případ lze tudíž považovat i situaci, kdy dosud nebylo prokázáno, že ke spáchání trestného činu žalobcem došlo, trestní stíhání je však třeba zastavit proto, že je trestní stíhání nepřípustné v důsledku marného uplynutí promlčení doby (§ 172 odst. 1 písm. d/ ve spojení s ust. § 11 odst. 1 písm. b/ trestního řádu), ačkoliv tento důvod odepření náhrady škody zákon výslovně neformuluje. V této souvislosti lze ovšem odkázat na nálezy Ústavního soudu ČR ze dne 23. října 1996 sp. zn. III. ÚS 277/96, III. ÚS 1391/15 (dostupný na <http://nalus.usoud.cz/>). Soud tak dospívá k týmž závěrům, jaké jsou obsaženy v rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 17. 9. 2012 sp. zn. 28Cdo 605/2012, v němž jmenovaný soud ve skutkově totožné věci (zastavení trestního stíhání v důsledku zániku trestnosti pro promlčení) uzavřel: „Promlčením dle § 67 zákona č. 140/1961 Sb., trestního zákona, zaniká trestní odpovědnost pachatele trestného činu, neboť uplynutím času postupně slábne, až docela zaniká potřeba trestněprávní reakce na trestný čin. Běh času však nikterak nemůže ovlivnit to, že se určitá osoba dopustila jednání zákonem reprobovaného. Okolnost, že pozdní reakce státu na čin určité osoby má za následek, že státu zaniklo oprávnění pachateli trestného činu uložit přiměřený trest a pachateli zanikla povinnost přiměřený trest strpět, by sama o sobě neměla zakládat právo pachatele na náhradu nákladů trestního řízení, neboť to bylo právě jeho protiprávní jednání, jež si vynutilo tuto, byť z hlediska uložení trestněprávní sankce opožděnou, reakci státu. Za těchto okolností se jeví být zcela adekvátní aplikace (při posouzení žalovaného nároku) § 12 zákona č. 82/1998 Sb., zejména pak odst. 1 písm. b) tohoto ustanovení, stanovícího (mimo jiné), že nárok na náhradu škody nemá ten, proti němuž bylo trestní stíhání zastaveno jen proto, že není za spáchaný trestný čin trestně

odpovědný. Uplynutí delší doby od spáchání trestného, tedy pro společnost nebezpečného, činu by nemělo být důvodem pro to, aby stát poskytoval odškodnění jeho pachateli, třebaže shledává, že již není nutno, aby v zájmu společnosti na eliminaci škodlivých jednání vůči pachateli působil trestněprávními prostředky. V opačném případě by v podstatě byly naroveň postaveny trestně stíhaná osoba, která se žádného trestného činu nedopustila, a osoba, jež se ho sice dopustila, ale která je s ohledem na delší časovou prodlevu od spáchání trestného činu a zahájení trestního řízení ušetřena povinnosti akceptovat trestněprávní následky svého jednání. Plynutí času nelze v zásadě pokládat za skutečnost, která by z osoby, jež se dle výsledků trestního řízení dopustila trestného činu, učinila osobu, jejíž jednání bylo prosto veškeré protiprávnosti a která si zasluhuje nahradit škodu jí vzniklou tím, že v zájmu prošetření společnost ohrožujícího jednání vůči ní bylo zahájeno trestní řízení.“ Z tohoto důvodu soud žalobu jako nedůvodnou i v této části zamítl.

6. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 142 odst. 1 o.s.ř., dle něhož účastníku, který měl ve věci plný úspěch, přizná soud náhradu nákladů potřebných k účelnému uplatňování nebo bránění práva proti účastníku, který ve věci úspěch neměl. Podle § 151 odst. 3 o.s.ř. účastníku, který nebyl v řízení zastoupen zástupcem podle § 137 odst. 2 a který nedoložil výši hotových výdajů svých nebo svého jiného zástupce, přizná soud náhradu v paušální výši určené zvláštním právním předpisem. Paušální náhrada zahrnuje hotové výdaje účastníka a jeho zástupce; nezahrnuje však náhradu soudního poplatku. Podle § 2 odst. 3 vyhlášky č. 254/2015 Sb., o stanovení výše paušální náhrady pro účely rozhodování o náhradě nákladů řízení v případech podle § 151 odst. 3 občanského soudního řádu a podle § 89a exekučního řádu, činí výše paušální náhrady pro účely § 151 odst. 3 občanského soudního řádu 300 Kč za každý úkon. Soud proto rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku II. tohoto rozsudku a přiznal žalované právo na náhradu nákladů řízení ve výši paušální náhrady podle výše uvedené vyhlášky, když žalovaná, která nebyla v řízení zastoupena zástupcem podle § 137 odst. 2 o.s.ř. a nedoložila výši svých hotových výdajů, učinila v této věci 3 úkony, kterými bylo písemné vyjádření k žalobě, účast u jednání dne 21. 5. 2020 a účast na vyhl. rozsudku dne 28. 5. 2020. Lhůta k plnění ve výroku o nákladech řízení byla stanovena v souladu s ust. § 160 odst. 1 část věty před středníkem o.s.ř.; k určení lhůty delší nebo stanovení plnění ve splátkách neshledal soud důvod.

#### **Poučení:**

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení, a to k Městskému soudu v Praze, prostřednictvím Obvodního soudu pro Prahu 2.

Nesplní-li žalobce povinnost uloženou mu tímto rozsudkem v uvedených lhůtách, může se žalovaná domáhat po jeho právní moci výkonu rozhodnutí u soudu či nařízení exekuce.

Praha 28. května 2020

Mgr. Zdeňka Burdová v.r.  
soudkyně